

Gunnvør Joensen, 1. lærari setti Ovastevnuna:

Øll bygðin fer at fáa gleði av svimjihhyli

-Mangan var sagt og hugsað um tað Ove fann uppá: Hatta er ørt. Jú, tað kann væl vera, men hava vit ikki brúk fyri at gera nakað ørt av og á? Og er tað so ørt í eini fiskimannabygd at læra fólk at svimja segði Gunnvør Joensen, 1. lærari m.a. tá hon setti Ovastevnuna í Nólsoy leygar dagin. Vit prenta røðu hennara

Gunnvør Joensen og Ole-vina Joensen eygleiða børnini, sum grava fyri svimjihyli

«Á eini lærarastevnu, har eg var luttakari, var yvirskriftin: Ilt er at leita upp nýtt land, tá tú ikki torir at lata tað gamla úr eygsjón.

Hetta orðafelli ber so nógv í sær. M.a. eginleikan at tora – eginleikan at ganga nýggjar leiðir – eginleikan at vera forvitin.

Hesar eginleikar hevði bygdamaður okkara Ove Joensen.

Fyrstu ferð eg sá Ova, var fyrri góðum 30 árum síðani, áðrenn eg hevði nakað knýti til Nólsoyar. Har gekk ein unglingi við longum ljósum hárið í Havn, og hetta var langt áðrenn tað var vanligt í Føroyum. Spurdi hvør hann var og fekk svari: hatta er Ove úr Nólsoy. Eg hugsaði við mær sjálvari: eru tey so framkomin í Nólsoy?

Seinri fekk eg so eitt ávíst tilknýti til Nólsoyar og fekk gjøgnumfrásagnir frá familjuni og Ova sjálvum at hoyra um spennandi upplivingar í fremmandum londum, og allatíðina gekk ígjøgnum frásagnirnar sum ein reyður tráður gleðin at ganga nýggjar leiðir og ein leitan eftir nýggjum avbjóðingum.

Mangan var sagt og hugsað um tað Ove fann uppá: Hatta er púra ørt!!!

Jú, tað kann væl vera, men hava vit ikki brúk fyri

at gera nakað ørt av og á?

Og er tað so ørt í eini fiskimannabygd at læra fólk at svimja?

Tað kann neyvan sigast.

Eg spurdi fyrri 30 árum síðani, um tey vóru so framkomin í Nólsoy. Jú, víst er Nólsoy við sínum fáu innbúgvarum ein framkomin bygd, sum hevur víst, at tær nýtist ikki at falla í fátt, um tíðirnar eru vánaligar.

Vit eiga sera virkin fólk bæði innan tónleik og sjónleik – vit hava sera dugnaligar dansarar og kvøðarar – heimavirkisfólk – fleyga- og fiskimenn og ein framkoman skúla, sum eins og øll bygðin, fær stóra gleði av eini svimjihyll.

Í morgin eru 10 ár liðin, síðan Ove koma á Langelinje og sostatt skjótt 10 ár, síðan hann á havnalagnum í Nólsoy lovaði børnunum ein svimjihyll. Hann visti,

hvønn týðning tað hevði at duga at svimja. Ove er ikki millum okkara meir, og gjørdist tað so ein avbjóðing hjá Nólsoyar bygd at gjøgnumføra tað, hann hevði sett sær fyrri. Hetta er ein avbjóðing, sum øll bygðin við stuðulsnevndini

á odda hevur tikið so væl undir við, at spakin kann setast í ídag.

Tað er ein stór lóta fyrri bygdina, men vit mugu ikki gloyma øll tey runt alt Fø-

Hesi bæði vildu eisini vera við á Ovastevnu

oya land, sum hava stuðla tiltøkum okkara og sostatt hjálpt okkum so langt á leið.

Ove var ein einari, sum einsamallur gekk nýggjar leiðir og mótti av bjóðingum – hjá okkum er tað av týðningi, at vit standa saman og lyfta í felag, so skulu vit nokk náa tí málið, vit hava sett okkum, sjálvt um tíðirnar ikki júst eru tær bestu beint nú.

Men vit kunnu siga sum Poul F.:

men berlig kor hvast vit ið ger, ber trúgt á egna meg. Við hesum orðum seti eg Ovastevnuna 1996. Takk fyrri.

Mong kend andlit vóru at síggja til setanina